

Arrest

nr. 220 327 van 25 april 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 19 december 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 december 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2019.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 24 juni 2008 een aanvraag in bij de Belgische ambassade te Ankara met het oog op de afgifte van een visum type C.

1.2. Op 4 juli 2008 weigerde de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid verzoeker het gevraagde visum toe te staan.

1.3. Via een op 11 juli 2011 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 25 oktober 2011 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Op 11 augustus 2012 diende verzoeker een tweede aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.6. De gemachtigde van de burgemeester van de stad Brussel nam op 7 februari 2013 met betrekking tot de machtigingsaanvraag van 11 augustus 2012 een beslissing tot niet-inoverwegingneming.

1.7. Via een op 24 mei 2013 gedateerd schrijven diende verzoeker een derde aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.8. Op 17 oktober 2014 besloot de gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de derde aanvraag om machtiging tot verblijf niet te behandelen aangezien deze niet was ondertekend.

1.9. Verzoeker werd op 6 december 2018 aangetroffen terwijl hij, zonder houder te zijn van een arbeids- of beroepskaart of zonder hiervan te zijn vrijgesteld, arbeid verrichtte.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 7 december 2018 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 december 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Heer:

naam: [E.]

voornaam: [H.]

[...]

nationaliteit: Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Zaventem op 06.12.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en vaststellingen:

Artikel 1, alinea 1:

■ 1° *wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

■ 8° *wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Uit het PV HV.55.L7.007507/2018 van de politiezone van Zaventem blijkt dat betrokkene aan het werk was zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart OF beroepskaart.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

■ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

Er bestaat een risico op onderduiken:

- 1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

- 3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene weigert vragen van de politie te beantwoorden

- 4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 25.10.2011 dat hem betekend. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Zaventem op 06.12.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek.

Er bestaat een risico op onderduiken:

- 1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

- 3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene weigert vragen van de politie te beantwoorden

- 4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 25.10.2011 dat hem betekend. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene werd gehoord op 06.12.2018 door de politiezone van Zaventem en geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

- 1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

- 3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene weigert vragen van de politie te beantwoorden

- 4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 25.10.2011 dat hem betekend. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Turkije.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 december 2018 tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Heer

Naam : [E.]

voornaam : [H.]

[...]

nationaliteit : Turkije

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 07.12.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Zaventem op 06.12.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

- 1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

- 3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene weigert vragen van de politie te beantwoorden

- 4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 25.10.2011 dat hem betekend. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Uit het PV HV.55.L7.007507/2018 van de politie zone van Zaventem blijkt dat betrokkene aan het werk was zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart OF beroepskaart.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

1.11. Verzoeker werd op 20 december 2018 gerepatrieerd naar Turkije.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Ter terechtzitting werd de vraag gesteld of verzoeker nog een actueel belang heeft bij de vernietiging van de eerste bestreden beslissing nu deze beslissing reeds uitvoering heeft verkregen. De raadvrouw van verzoeker stelde geen actueel belang meer te kunnen aantonen. Gelet op deze vaststelling dient het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing als onontvankelijk te worden afgewezen.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing

4.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 6 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“A.1

Dat verzoeker van oordeel is dat het hem betekende inreisverbod in strijd is met de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en de rechten van verdediging.

Dat immers het verzoeker betekend bevel gemotiveerd wordt verwijzende naar het feit dat hij op zwartwerk betrappt werd.

Dat echter verzoeker door verweerder onmiddellijk een inreisverbod van 3/2 jaar wordt betekend zonder dat hij voorafgaandelijk het recht heeft gehad om zich te verdedigen tijdens een verhoor en tijdens een eerlijk proces.

Dat geenszins verzoeker onmiddellijk een inreisverbod van 3/2 jaar kan worden betekend zonder dat wordt rekening gehouden met verzoekers rechten van verdediging en met het art. 6 E.V.R.M.

Dat derhalve geenszins verzoeker onmiddellijk een inreisverbod van 3/2 jaar kan worden betekend zonder dat wordt gemotiveerd waarom geen rekening dient te worden gehouden met de verklaringen van verzoeker en de goeder trouw in zijn hoofde.

A.2

Dat verweerder als reden voor het inreisverbod voor een duur van drie/twee jaren stelt dat dit gebeurt in « het belang van de immigratiecontrole en de bescherming van de economische en sociale belangen ».

Verzoeker stelt in casu vast dat uit de bestreden beslissing niet blijkt of verweerder op basis van de vaststelling van de wetsovertreding (niet bezitten van een arbeidskaart/beroepskaart) heeft beoordeeld of afgewogen in welke mate er welk sprake is van een « belang van de immigratiecontrole en de bescherming van de economische en sociale belangen »

In casu blijkt niet of er een voldoende individueel onderzoek of enige concrete betrachting om het evenredigheidsbeginsel te eerbiedigen heeft plaatsgevonden.

Dat verzoeker nooit bijstand heeft gehad van een tolk die de Turkse taal machtig is.

A.3

Dat in casu de bestreden beslissing (inreisverbod) enerzijds stelt dat een inreisverbod voor 3 jaar wordt opgelegd en anderzijds stelt dat een inreisverbod van 2 jaar in casu "proportioneel is".

Dat er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Dat het inreisverbod enkel motiveert dat enerzijds een inreisverbod voor 3 jaar wordt opgelegd en anderzijds motiveert dat een inreisverbod voor een termijn van 2 jaar "proportioneel is" omdat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het [...] hem vroegere betekende bevel om het grondgebied te verlaten en zonder te vereiste machtiging te werken in België.

Een dergelijke motivering is evenwel geenszins pertinent nu zij geenszins rechtvaardigt waarom enerzijds een inreisverbod voor 3 jaar wordt opgelegd en anderzijds motiveert dat een inreisverbod voor een termijn van 2 jaar proportioneel is.

In casu is deze motivering inzake de duur van de het opgelegde inreisverbod niet op een afdoende en volstrekt willekeurige manier gebeurd.

Door een dergelijk gebrek aan duidelijke motivatie is de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht dan ook geschonden, zodat de bestreden beslissing en inzonderheid het inreisverbod dient vernietigd te worden."

4.1.2.1. De Raad merkt op dat in de tweede bestreden beslissing duidelijk wordt aangegeven dat "het bevel gepaard [gaat] met een inreisverbod van twee jaar" en dat verweerder, na verzoekers persoonlijke situatie te hebben besproken, concludeerde dat "een inreisverbod van 2 jaar proportioneel [is]". Het is bijgevolg duidelijk dat verweerder een inreisverbod van twee jaar heeft willen opleggen. Het feit dat in het begin van de bestreden beslissing wordt aangegeven dat een "inreisverbod voor 3 jaar wordt opgelegd" moet dan ook worden beschouwd als een louter materiële vergissing.

De Raad stelt daarnaast vast dat in de bestreden beslissing wordt aangegeven welke wetsbepaling werd toegepast en dat wordt vermeld dat een inreisverbod wordt opgelegd omdat verzoeker geen enkele termijn werd toegestaan om vrijwillig te vetrekken en omdat hij geen gevolg gaf aan een vroegere beslissing tot verwijdering. Verweerder heeft verder ook geuid dat hij rekening hield met de verplichting om bij het bepalen van de duur van het inreisverbod de specifieke omstandigheden van elk geval in aanmerking te nemen. Hij heeft toegelicht op grond van welke argumentatie hij een inreisverbod

met een geldigheidsduur van twee jaar als proportioneel beschouwde. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet of uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.1.2.2. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker in het Rijk verbleef zonder hiertoe toegelaten of gemachtigd te zijn en dat hij werkend werd aangetroffen, doch geen arbeids- of beroepskaart kon voorleggen. De overweging in de tweede bestreden beslissing dat verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om in het Rijk te werken zonder de daartoe vereiste machtiging vindt dus steun in het administratief dossier. Het is ook niet kennelijk onredelijk om de vaststelling dat een vreemdeling de regels inzake het verblijf en de tewerkstelling manifest naast zich neerlegt te betrekken bij het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod. Verweerder heeft tevens vastgesteld dat verzoeker niet aangaf enig gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben en dat hij niet stelde medische problemen te hebben. Feitelijke gegevens of argumenten die verweerder er hadden toe kunnen brengen te opteren voor een inreisverbod met een kortere geldigheidsduur of die hem er eventueel hadden kunnen doen van afzien de tweede bestreden beslissing te nemen werden niet aangebracht. De bewering van verzoeker dat hij niet de kans had om relevante inlichtingen aan te brengen is in strijd met de gegevens die blijken uit het administratief dossier. De stukken van dit dossier leren de Raad dat toen werd vastgesteld dat verzoeker, die nochtans lang illegaal in het Rijk verbleef en werkend werd aangetroffen en van wie dus kon worden verwacht dat hij enige talenkennis heeft, te kennen gaf dat hij geen der landstalen machtig was hem een vragenlijst in de Turkse taal werd voorgelegd. Hij weigerde evenwel deze lijst in te vullen. Verzoeker kan derhalve niet voorhouden dat hij niet de kans kreeg gegevens waarnaar specifiek werd gevraagd of elementen die hij zelf nuttig achtte aan verweerder mee te delen.

Verzoeker kan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat niet blijkt of verweerder, “*op basis van de vaststelling van de wetsovertreding*”, heeft afgewogen in welke mate er sprake is van een “*belang van de immigratiecontrole en de bescherming van de economische en sociale belangen*”. Verweerder heeft immers duidelijk aangegeven dat hij de inbreuken op de Belgische verblijf- en arbeidsreglementering in die mate belangrijk achtte dat hij deze diende te betrekken bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en dat hij een inreisverbod van twee jaar als proportioneel beschouwde.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de tweede bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel blijkt derhalve niet.

4.1.2.2. Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). Verzoeker toont met zijn uiteenzetting een dergelijke kennelijke wanverhouding echter niet aan, zodat geen schending van het evenredigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

4.1.2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker evenmin aantoonde dat verweerder in casu geen deugdelijk onderzoek deed om tot de tweede bestreden beslissing te komen. Verweerder heeft de gegevens uit het administratief dossier in aanmerking genomen, heeft rekening gehouden met de vaststellingen die werden gedaan door de politie en heeft geconstateerd dat verzoeker weigerde om zelf nog nuttige informatie aan te brengen. Daar verzoeker weigerde enige medewerking te verlenen, aangezien hij op heterdaad werd betrapt terwijl hij zonder de vereiste machtiging werkte als chauffeur en gelet op het feit dat hem in het verleden reeds meermaals werd meegedeeld dat hij niet in het Rijk kon verblijven, kan hij bezwaarlijk voorhouden dat verweerder “*zijn verklaringen*” moest onderzoeken en dat diende te worden aangenomen dat hij te goeder trouw handelde.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

4.1.2.4. Aangezien verzoeker wel degelijk de kans kreeg om eventuele relevante informatie aan verweerder mee te delen door het invullen van een vragenlijst kan niet worden besloten dat zijn “*rechten van verdediging*” – in de mate dat deze spelen bij het nemen van een administratieve beslissing – werden miskend.

4.1.2.5. De Raad wijst er tevens op dat beslissingen over de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, nr. 39 652/98, Maaouia/Frankrijk; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen Intersentia 2004, vol. I, 409) zodat deze bepaling in casu niet dienstig kan worden aangevoerd.

4.1.2.6. Verzoeker laat verder na om in zijn eerste middel op een voor de Raad begrijpelijke wijze toe te lichten waarom hij meent dat artikel 8 van het EVRM werd geschonden, zodat dit onderdeel van het eerste middel, bij gebrek aan de vereiste toelichting, onontvankelijk is.

4.1.2.7. Waar verzoeker nog de schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten aanvoert dient te worden gesteld dat uit de bewoordingen van deze bepalingen volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoeker kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen, beroepen. Zoals reeds gesteld heeft verweerder verzoeker trouwens wel degelijk in de gelegenheid gesteld om wat hij nuttig achtte mee te delen, zodat er ook geen sprake is van een schending van de hoorplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij stelt het volgende:

“Dat dient te worden vastgesteld dat verzoeker in België een duurzame relatie heeft met mevrouw [H.K.], wonende te 1090 Jette, [...], van Belgische nationaliteit.

Dat verzoeker dit uitdrukkelijk heeft verklaard aan verweerder toch door afwezigheid van een tolk, die de Turkse taal machtig is, dit blijkbaar niet door verweerder werd genoteerd.

Dit zijn feiten welke verweerder niet zomaar kan wegfilteren.

Dat het betekenen van het inreisverbod enkel en alleen verwijzende naar verzoekers vroegere bevel om het grondgebied te verlaten en verzoekers niet bezitten van een a[r]beidskaart-beroepskaart, een aantasting vormt van het recht op een menswaardig bestaan en het recht op de bescherming van het gezins- en privéleven en volledig ingaat tegen de belangen van verzoeker en zijn levenspartner.

Dat de verzoekers betekende beslissing, welke een breuk veronderstelt van de diepe en harmonieuze, sociale en affectieve banden welke verzoeker heeft geweven in België sedert zijn aankomst, een maatregel uitmaakt die buiten verhouding staat met het nagestreefde legitieme doel en derhalve strijdig is met het art. 8 E.V.R.M.

Dat er in casu geen enkele grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij verzoeker en zijn levenspartner wordt veroorzaakt door het feit dat verzoeker het land dient te verlaten (en gedurende drie/twee jaar niet kan terugkeren) en het door de Dienst Vreemdelingenzaken nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Dat de bestreden beslissing in strijd is met het art. 8 E.V.R.M. en met het proportionaliteitsbeginsel.

Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht poogde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Evenmin blijkt dat verweerder een grondige belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoeker in België.

Dat uit de bestreden beslissingen nergens blijkt dat verweerder op een afdoende manier heeft rekening gehouden met verzoekers relatie in België.

De stelling dat het recht op eerbiediging van het privé-en gezinsleven niet absoluut is kan geenszins als een afdoende motivering beschouwd worden.”

4.2.2. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker weigerde een in het Nederlands, Engels en Turks gestelde vragenlijst in te vullen, waarin onder meer wordt gevraagd naar de aanwezigheid van een partner met wie hij in België een duurzame relatie heeft. Zijn stelling dat hij uitdrukkelijk verklaarde dat hij een relatie heeft met een in België verblijvende vrouw is bijgevolg niet meer dan een ongestaafde bewering, die daarenboven niet in overeenstemming is met de aan de Raad voorgelegde stukken.

Verzoeker voegt ook bij zijn verzoekschrift geen enkel stuk waaruit kan worden afgeleid dat zijn bewering dat hij een duurzame relatie heeft met een in België verblijvende vrouw of dat hij *“diepe harmonieuze, sociale en affectieve banden [...] heeft geweven”* enige grond heeft.

Verzoeker maakt zijn betoog dat hij een privé- of gezinsleven in België heeft dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt niet aannemelijk. Een schending van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel kan dan ook niet worden vastgesteld.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende april tweeduizend negentien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK